

ஆண்டாள் நாச்சியாரின் திருமணக் கனவும் உளவியலும்

சு. சதீஷ்குமார் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, கொங்குநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641029, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Andal Nachiyar's Marriage Dream and Psychology

S. Sathishkumar a, *

^a Department of Tamil, Kongunadu Arts and Science College, Coimbatore-641029, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

thirumuraitamil@gmail.com

Received: 26-09-2022

Revised: 08-11-2022

Accepted: 15-11-2022

Published: 05-12-2022

ABSTRACT

Tamil is known as the language of devotion. Spiritual belief flourished due to Tamil and Tamil language flourished due to devotional practices. These two grew interwoven with each other. The Nayanmars and Alvars spread out in praise of the Lord today. Psychological messages are widely found in the songs sung in this way. Andal Nachiyar, one of the twelve Alvars, considered Malavan as his bride. Thirumal dreamed of marrying her. Varanamayiram, the hymn he sang about that dream, gives space for a psychological approach. According to psychologists, indulgence occurs in the fulfillment of repressed and latent subconscious desires by creating substitutes in various ways. The expression of such events is the works of art and literature and the dreams contained therein. What manifests through dreams are the desires of the subconscious mind. And these are illusions that may appear as fictitious figures. It can be revealed by the words slipping out of the mouth. Psychologist Sigmund Freud said that if you look at all these, you can identify the hidden desires. According to the above Freud's opinion, one can know his subconscious desires if one examines the Varanamayiram by Andal Nachiyar. Gothai, who loved Thirumal from a young age, wanted to marry Aranganqi with the conviction that he would not live as a man. This thought in his subconscious manifested itself as a dream. Tolkappiyar and Thiruvalluvar have mentioned the dream of the lovelorn hero and heroine as 'Kanavodu Mayangal' and Thiruvalluvar as the authority of the dream stage narration. Although dreaming text is considered a literary technique and every dream has a specific meaning. A scientific interpretation of dreams is possible and Freud's view of dreams is essential. In this way, Andal Nachiyar's dream of marriage is a strategy from a literary point of view, and from a philosophical point of view, the combination of life (Jivatma) - Lord (Paramatma) and from a psychological point of view, it is a memory of a deep childhood trauma.

Keywords: Andal Nachiyar, Spiritual, Dreams, Mind

முன்னுரை

பக்தியின் மொழி என்று சிறப்பிக்கப் பெறுவது தமிழ் மொழி. தமிழால் பக்திப் பயிர் செழித்தது. அதேபோல் பக்திப் பனுவல்களால் தமிழ் மொழி ஏற்றம் பெற்றது. இவ் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஊடும் பாவுமாகப் பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்தன. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இன்றமிழ்ச் செய்யுளால் இறைவனைப் போற்றிப் பரவினர். அவ்வாறு பாடப்பட்ட பாடல்களுள் உளவியல் சார்ந்த செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவரான ஆண்டாள் நாச்சியார் குழந்தைப் பருவம் முதலே திருமால் மீது பேரன்பு கொண்டவராகத் திகழ்ந்தார். அவர் வளரவளர திருமால் மீது கொண்ட பேரன்பும் பெருங்காதலாக வளர்ந்தது. காதலாகி கசிந்து உருகிய கோதை

மாலவனைத் தன் மணவாளனாகக் கருதினார். திருமால் தன்னை மணம் செய்து கொள்வதாகக் கனவு கண்டார். அக் கனவு குறித்து ஆண்டாள் அருளிச் செய்த 'வாரணமாயிரம்' என்ற பாசரம் உளவியல் நோக்கில் அணுகுவதற்கு இடம் தருகிறது. ஆண்டாளின் திருமணக் கனவுக்கும் அவரது உளவியலுக்கும் இடையேயான தொடர்பை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கனவு - இலக்கிய உத்தி

தமிழ் இலக்கியங்களில் சங்க காலம் முதலே கனவு குறித்த சிந்தனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. புறப்பாடல்களைக் காட்டிலும் அகப்பாடல்களிலேயே கனவு பற்றிய கருத்துகள் மிகுதியாக உள்ளன. குறுந்தொகையில் தலைவி கூற்றாக அமைந்த பாடலொன்றில் கனவு குறித்த செய்தி காணப்படுகிறது. தோழியே! கேட்பாயாக, இரவுப் பொழுதில் வருவேன் என்று என் தலைவன் சொல்லிப் போனான். ஆனால், அவன் குறித்த நாளில் வரத் தவறிவிட்டான். அவன் பொய்யுரைப்பதில் வல்லவன். அவன் என்னைத் தழுவுவதைப் போன்ற மெய்யான தன்மையுள்ள பொய்யான கனவு தோன்றி எனக்கு மயக்கத்தைக் கொடுத்தது. அம்மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு விழித்து எழுந்தேன். என் அருகில் தலைவன் இருக்கிறானோ என்று ஆசையுடன் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தேன் என்கிறாள் தலைவி.

'கேட்டிசின் வாழி தோழி அல்கல்

பொய்வ லாளன் மெய்யுறல் மரீஇய

வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட ஏற்றெழுந்து

அமளி தைவந் தனனே குவளை

வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்

தமியேன் மன்ற அளியேன் யானே' (Somasundaranar, 1961)

தலைவிக்கு வந்த கனவையும் அக்கனவால் விழித்தெழுந்த நிலையில் அவளின் செயல்பாட்டையும் நோக்கும்போது தலைவன் மீது அவள் கொண்ட அளப்பரிய காதலை அறிந்து இன்புறுவதற்கு இப்பாடலில் இடம்பெறும் கனவு சிறந்த இலக்கிய உத்தியாக அமைந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது.

கனவு - மெய்யியல் விளக்கம்

சமயத்துறையில் ஒன்றாக விளங்கும் மெய்யியல், கனவு குறித்து ஆய்ந்துரைத்துள்ளது. மெய்யியல் அடிப்படையில் மனிதனுக்கு விழிப்பு நிலை, கனவு நிலை, உறக்க நிலை என்று மூன்று நிலைகள் கூறப்படுகின்றன. இதனை வடமொழியில் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்பர். உயிரின் விழிப்பு நிலையில் ஞானேந்திரியங்கள் 5 (கண், காது, மூக்கு, செவி, மெய்) > கன்மேந்திரியங்கள் 5 (வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம்), புலன்கள் 5 (ஒளி, ஊறு, ஓசை, சுவை, நாற்றம்), கன்மங்கள் 5 (வசனம், கமனம், தானம், ஆனந்தம், விசர்ச்சனம்), வாயுக்கள் 10 (பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், நாகன், கூர்மன், சமானன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்), அந்தக்கரணங்கள் 4 (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்), புருடன் 1 ஆகிய 35 கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. இந்த விழிப்பு நிலையில் உயிர் புருவ நடுவில் நிற்கும்.

பத்து வாயுக்கள், ஐந்து புலன்கள், வசனாதி கன்மங்கள், அந்தக்கரணங்கள், புருடன் ஆகிய 25 கருவிகள் கனவு நிலையில் தொழிற்படுகின்றன. கனவு நிலையில் உயிர் கண்டத்தில் நிற்கும். உறக்க நிலையில் பிராணன், சித்தம், புருடன் ஆகிய மூன்றுடன் உயிர் இதயத்தில் நிற்கும் என மெய்யியல் நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

'சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்தும்

சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்

நீக்கமில்ந் தக்கரணம் புருட னோடு
 நின்றமுப் பானைந்தும் நிலவும் கண்டத்து
 ஆக்கியசொப் பனமதனில் வாயு பத்தும்
 அடுத்தனசத் தாதிவச னாதி யாக
 நோக்குகர ணம்புருடன் உடனே கூட
 நுவல்வரிரு பத்தைந்தாம் நுண்ணி யோரே'
 என்பதனால் அறியமுடிகிறது (Kalyanasundara Muthaliyar, 2008).

கனவும் உளவியலும்

உளவியல் என்பது மனித உள்ளத்தின் தன்மைகளை எடுத்துரைப்பது. மனிதனை ஏனைய உயிர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது மனம். இது உள்ளம், எண்ணம் போன்ற சொற்களால் வழங்கப்பட்டு அகத்தின் புறச்செயல்பாட்டை விளக்குவதாக அமைகின்றது. மனித உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகள், விருப்பு வெறுப்புகள் முதலானவற்றை அறிந்துகொள்ள உளவியல் உதவுகிறது.

மனித நடத்தையை நிர்மானிப்பது நனவிலி மனம் என்றும் இந்த நனவிலி மனதை இத் (id) என்றும் உளவியலார் குறிப்பிடுவர். இந்த நனவிலி மனத்திலிருந்து வெளிப்படும் உள்ள சக்தியை லிடோ என்றும் லிடோவுடன் அதன் பண்பும் பிறப்பால் அமைவன என்றும் பிராய்டு குறிப்பிட்டுள்ளார். லிடோவின் உணர்வுகள் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளாக அடக்கப்படும்பொழுது அவை வெவ்வேறு வழிகளில் வெளிப்படுகின்றன. இதன் விளைவே கனவு, பகற்கனவு ஆகியனவாகும். இவை காப்பு உத்திகள் எனப்படுகின்றன. இக்காப்பு உத்திகளைப் பயன்படுத்தி வேட்கை உணர்வுகள் வெளியேறாவிடில் மனிதன் பிறழ்வான மனநிலைக்கு ஆளாகி உளக்கோளாறுகளுக்கு ஆட்படுவான் என்பது பிராய்டின் கருத்தாகும்.

மேலும், உளவியலார் கூற்றுப்படி அடக்குதலுக்குள்ளாகி மறைநிலையில் கிடக்கும் ஆழ்மன வேட்கையைப் பல்வேறு வகையில் பதிலீடுகள் படைப்பதன் மூலம் நிறைவு செய்வதில் ஈடுபடுதல் நிகழ்கிறது. இத்தகைய நிகழ்வுகளின் வெளிப்பாடே கலை இலக்கியப் படைப்புகளும் அதில் இடம்பெறும் கனவுகளும் ஆகும்.

ஆண்டாளும் அகப்பாடல்களும்

இறைவனையும் தன்னைப் போலவே எண்ணிக் கொள்ளும் பக்தன் அவ் இறைவனை தாய், தந்தை, காதலன், நண்பன்; எனத் தம் உறவுமுறைகளில் ஒருவராக எண்ணி அன்பு காட்டுகின்ற மனநிலையைத் தமிழில் எழுந்த பக்தி இலக்கியப் பாடல்களில் மிகுதியாகக் காணமுடிகிறது. பேரன்பின் முதிர்ச்சியே பக்தியாகத் திகழ்கிறது. பக்தி மேலோங்கும் நிலையில் அது இறைவன் மீது கொண்ட பித்தாக மாற்றம் பெறுகிறது. 'பத்தரெனினும் பித்தரெனினும் ஒன்றேயாகும். உலகில் நோயால் கொள்ளும் பித்தும் மருளால் கொள்ளும் பித்தும் துன்பம் தருவன. அருளால் கொள்ளும் பித்து அளவிலா இன்பம் தருவது' என்பார் கூற்று இங்குக் கருதத்தக்கது (Subbu Reddiar). பித்தராய் மாறும் பத்தர்கள் ஏனைய உறவுகளின் வழியாக இறைவனை அடைவதைக் காட்டிலும் நாயக - நாயகி பாவத்தின் வழியாக இறைவனை அடைவதை எளிமையாகக் கருதினர். தன்னை மறந்து தன் நாமம் கெட்டு தலைவன் தாளை தலைப்படும் நங்கையராகக் கருதி அகப்பாடல்களை இயற்றினர். அவ்வகையில் ஆண்டாள் பாடிய நாச்சியார் திருமொழியில் உள்ள 143 பாடல்கள் திருமால் மீது அவர் கொண்ட காதலையும் பக்தியையும் நன்கு வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பத்தர்கள் இறைவனை வேண்டி மேற்கொள்ளும் நோன்பு என்பது உளக்கட்டுப்பாட்டைக் குறிக்கும். அந்த நோன்பானது ஐம்புலன்களையும் அடக்கி மனத்தைத் தன்வயப்படுத்தும் செயலாகும்.

எனவே, நோன்பு உளவியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது எனலாம். தன் மனத்திற்கு உகந்த மாலவனையே கணவனாகப் பெறவேண்டி கோதைப் பிராட்டியர்,

'வையத்து வாழ்வீர்கள் நாமும்நம் பாவைக்குச்

செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ? பாற்கடலுள்

பையத் துயின்ற பரம னடிபாடி

நெய்யுண்ணோம் பாலுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி

மையிட் டெழுதோம் மலரிட்டு நாம்முடியோம்

செய்யா தனசெய்யோம்'

என்று ஐம்புலன்களை அடக்கி நோன்பு நோற்றார் (Balasubramaniam, 1995).

பிள்ளை விளையாட்டிலும் பெருகிய காதல்

குழந்தைப் பருவம் முதல் கோதை, திருமால் மீது பேரன்பு கொண்டு வளர்ந்தாள். திருவில்லிபுத்தூரில் உறைகின்ற வடபத்திரசாயி பெருமாளுக்கு நாள்தோறும் பூமாலையும் பாமாலையும் படைக்கின்ற பெரியாழ்வாரின் இறைத் தொண்டை கண்டுகண்டு களிகூர்ந்தாள். விண்ணும் மண்ணும் நிறைந்து நின்ற திரிவிக்கிரமன் கோதையின் உள்ளத்திலும் வியாபித்து நின்றான். கோதையின் அகமனவெளியில் அரங்கன் நீக்கமற நிறைந்தான். அதன் விளைவாக அவளது பிள்ளை விளையாட்டில் கூட மால் மீது வைத்த அன்பே மேலோங்கி இருந்தது. சிற்றில் கட்டி விளையாடும் போதும் அரங்கனுக்கெனத் தனி அறை அமைத்து விளையாடுகிறாள் கோதை. அங்கு சங்கு, சக்கரம், தண்டு, வாள், வில் ஆகிய திருமாலுக்குரிய கருவிகளை வரைந்தாள். இக்காட்சியைக் கண்ட கோதையின் வளர்ப்புத் தந்தையான பெரியாழ்வார்,

'பொங்கு வெண்மணல் கொண்டு சிற்றிலும்

முற்றத்து இழைக்கலுறில்

சங்கு சக்கரம் தண்டு வாள் வில்லும்

அல்லது இழைக்கலுறாள்' (Jagathrakshakan, 1993)

என்று தான் கண்ட காட்சியைத் தாயுணர்வுடன் நற்றாய் இரங்கலாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி

கோதை வளரவளர அரங்கனின் மீதான காதலும் வளர்ந்தது. திருமாலைத் தனக்கு உரியவன் என்று கருதிய கோதையின் உள்ளம் அவனுக்குரிய பொருள்கள் அனைத்தும் தனக்குரியது என்று எண்ணியது. அதனாலேயே பெரியாழ்வார் வடபத்திரசாயி பெருமாளுக்குச் சாத்துவதற்காகத் தொடுத்து வைத்த வண்ணமலர் மாலையைத் தன் திருக்கழுத்தில் சூடி அழகு பார்த்தாள். கோதை சூடிய மாலையையே அந்த கோபாலனும் வேண்டினான்.

அன்றிலிருந்து பெரியாழ்வார் நாள்தோறும் தம் அருமை புதல்வியை ஆடை அணிகலன்களால் ஒப்பனை செய்து திருமாலுக்குத் தொடுத்த மாலையைச் சூடச் செய்து அழகு பார்த்தார். அவ்வாறு அழகு பார்க்கும் போதெல்லாம் ஆண்டாளை ஆண்டவனோடு ஒக்க வைத்து நோக்கும் உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது. இதனை, 'இவள் செப்பமுடைமை நோக்கும் போதெல்லாம் எம்பெருமானையும் சேர்த்துக் காணவேண்டுமென்னும் அவா என்னைப் பிடித்து உந்துகிறதே! இவள் அழகுக்கும் அமைப்பிற்கும் அவனன்றிப் பொருத்தமுடையார் வேறு யார்? இக் கொடியைத் தக்க கொம்புடன் யான் சேர்க்க வேண்டுமே, இல்லையெனில் எம் இருவர் வாழ்க்கையும் பயனற்றதாகுமே! இம் மாணிக்கக் கொடிக்கு அம் மரகதக் கொம்பன்றோ ஏற்றது, இவ்விரண்டையும் ஒன்றுபடுத்த யான் யாது புரிய

வேண்டும்?' என்பார் கூற்றால் அறியமுடிகிறது (Krishnaveniammayar, 1959). ஆண்டாளின் அகமனவெளியில் அரங்கன் ஆழமாகப் பதிய பெரியாழ்வாரும் ஒருவகையில் காரணமாக அமைந்தார் எனலாம்.

அகமனவெளியில் பதிந்த அரங்கன்

மனமானது தன்னகத்தே சேகரிக்கும் காட்சிகளைப் பதிவு செய்வதற்கு முன் பகுத்தறிகின்றது. இன்பியல் தொடர்பான தமக்குப் பிடித்தமான காட்சி, ஒளி, ஒலிகளையே அது முதலில் பதிவு செய்கின்றது. பின்னர் மனமானது அதனைப் பிறிதோர் சமயத்தில் வெளிப்படுத்துகிறது. இந்நிலையே அகமனவெளி நிலை எனப்படுகிறது. எல்லா நேரத்திலும் அவை வெளிப்படாது. இடம், காலம் ஆகிய சூழல்களுக்கு ஏற்பவே வெளிப்படும்.

அகமனவெளியின் நிலைகளை உள்ளத்துக் கிடக்கை, மறைபொருள் உரைத்தல், தெளிவு என மூன்றாக உளவியலார் குறிப்பிடுவர். உள்ளத்தின்கண் இயற்கையாக எழுகின்ற மன எண்ணங்கள் சரியா, தவறா எனப் பகுத்தாராயப்பட்டு அவை உள்ளத்தினுள்ளே உறைந்திருக்கும். இந்நிலையே உள்ளத்துக் கிடக்கை எனப்படும். அவ்வாறு உள்ளத்தில் இருக்கும் எண்ணங்களைத் தக்க சமயத்தில் வெளிப்படுத்தும் முறைக்கு மறைபொருள் உரைத்தல் என்று பெயர். அவ்வாறு உரைத்தவற்றுக்கு விடை கிடைத்தபின் மனம் அடையும் நிலையே தெளிவு எனப்படுகிறது.

ஆண்டாளின் அகமனவெளியில் குழந்தைப் பருவத்தில் உள்ளத்துக் கிடக்கையாக இருந்த திருமால் மீதான காதல் பல்கிப் பெருகி அவரது பாசுரங்களில் மறைபொருள் உரைத்தலாக வெளிப்பட்டது. தைமாதம் முழுவதும் தரையைப் பெருக்கித் தூய்மை செய்து நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுப் புதுமணல் பரப்பித் தெருவினை அணிசெய்து காமனையும் அவன் தம்பி சாமனையும் கைதொழுது சக்கரம் தாங்கிய வேங்கடவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட வகை செய்ய வேண்டுமாய்ப் பாடிய,

'தையொரு திங்களும் தரைவிளக்கித்

தண்மண் டலமிட்டு மாசிமுன்னாள்

ஐயநுண் மணற்கொண்டு தெருவணிந்து

அழகினுக் கலங்கரித் தனங்கதேவா

உய்யவு மாங்கொலோ வென்றுசொல்லி

உன்னையு மும்பியையும் தொழுதேன்

வெய்யதோர் தழலுமிழ் சக்கரக்கை

வேங்கட வற்கென்னை விதிக்கிறியே' (Jagathrakshakan, 1993)

என்ற பாடலால் ஆண்டாளின் மறைபொருள் உரைத்தலை நன்கு உணரமுடிகிறது. மேலும்,

'புள்ளினை வாய்பிளந் தானென்பதோர்

இலக்கினில் புகவென்னை யெய்கிறியே' (Jagathrakshakan, 1993)

'தேயமுன் னளந்தவன் திரிவிக்கிரமன்

திருக்கைக ளாலென்னைத் தீண்டுவண்ணம்

சாயுடை வயிறுமென் தடமுலையும்

தரணியில் தலைப்புக்கழ் தரக்கிறியே' (Jagathrakshakan, 1993)

எனப் பல பாடல்கள் மறைபொருள் உரைத்தலாக அமைந்துள்ளன. அகமனவெளியின் மூன்றாவது நிலையான தெளிவே ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளிச் செய்த 'வாரணமாயிரம்' என்று தொடங்கும் பாசுரமாகும்.

திருமணக் கனவும் உளவியலும்

உளவியலார் கருத்துப்படி கனவுகளின் வழி வெளிப்படுபவை ஆழ்மனத்தின் ஆசைகளே ஆகும். 'இவை கற்பிதமான, புனைவு உருத்தோற்றங்களாக வெளிப்படலாம். வாயிலிருந்து சொல் தவறி வந்து விடுவதன் மூலம் வெளிப்படலாம். இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்து பார்த்தால் மறைநிலையில் அடக்கப்பெற்ற ஆசைகளை அடையாளம் காணலாம்' (தமிழ் நாவல்களில் உளச்சித்தரிப்பு, ப. 26) என்று சிக்மண்டு பிராய்டு என்னும் உளவியலார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கண்ட பிராய்டின் கருத்துப்படி ஆண்டாள் நாச்சியார் அருளிச் செய்த வாரணமாயிரம் என்ற பாசுரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரது ஆழ்மன ஆசைகளை அறிந்து கொள்ள முடியும். சிறு வயது முதலே திருமால் மீது பேரன்பு கொண்ட கோதை, மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படி வாய்க்கில்லேன் என்ற மனஉறுதியுடன்; அரங்கனையே மணக்க விரும்பினார். அவரது ஆழ்மனத்தில் பதிந்த இந்த எண்ணமே கனவாக வெளிப்பட்டது.

காதல் வயப்பட்ட தலைவனும் தலைவியும் காமம் தடைப்படும் போது கனவு கண்டு புலம்புவதை,

'கனவும் உரித்தால் அவ்விடத் தான்' (Tamilannal, 2009)

என்று தொல்காப்பியரும் கனவு நிலை உரைத்தல் என்ற அதிகாரமாக திருவள்ளுவரும் குறிப்பிட்டுள்ளார். கனவு கண்டு உரைத்தலை ஓர் இலக்கிய உத்தியாகக் கருதினாலும் 'ஒவ்வொரு கனவுக்கும் குறிப்பான பொருள் இருக்கிறது என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுவேன். கனவை விஞ்ஞான முறையில் விளக்குவதும் சாத்தியமானதே' (குழந்தை உளவியலும் மனிதமனமும், 2008, ப.382) என்ற பிராய்டின் கருத்துப்படி கனவுகளை நோக்க வேண்டியதும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும்.

தன்னைச் சுற்றிலும் ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்து வர, நாராயணன் என்னும் பெயருடைய தலைவன் தன்னை மணஞ்செய்ய வருவது போலவும் அவனை வரவேற்கப் பொன்னாலான பூரணக் கும்பங்களை வைத்து நகர் முழுவதும் தோரணம் கட்டுவதைப் போலவும் தான் கண்ட கனவைத் தோழியிடம் ஆண்டாள் நாச்சியார் மொழிவதை,

'வாரணம் ஆயிரம் சூழ வலஞ்செய்து

நாரணன்நம்பி நடக்கின்றான் என்றுஎதிர்

பூரணப் பொற்குடம் வைத்துப் புறமெங்கும்

தோரணம் நாட்டக் காணாக்கண்டேன் தோழீ! நான்'

என்பதனால் அறியமுடிகிறது (Jagathrakshakan, 1993).

மேலும், நாளை மணம் என மணநாள் உறுதி செய்தல், மணப்பந்தல் அமைத்தல், மந்திரக் கோடி உடுத்தல், மணமாலை அந்தரி சூட்டல், நாற்றிசை தீர்த்தம் கொணர்தல், காப்பு நாண் கட்டுதல், மங்கல விளக்குகளையும் பொற் கலசங்களையும் இளம்பெண்கள் ஏந்தி நிறறல், மணப்பந்தலுக்கு மணமகள் எழுந்தருளல், மத்தளம் கொட்டல், வரிசங்கம் ஊதல், கைத்தலம் பற்றல், தீ வலம் செய்யல், அம்மி மிதித்தல், பொரி முகந்தட்டல், யானை மீதமர்ந்து மங்கல வீதி வலஞ்செய்தல், மணமக்கள் இருவருக்கும் திருமஞ்சனம் ஆட்டல் என்று முறையாக நிகழும் திருமணச் சடங்குகள் அனைத்தும் தனக்கு நடப்பதாகக் கனவு கண்டு பாடுகிறார்.

பிஞ்சாய்ப் பழுத்தவள்

திருமாலின் நூற்றெட்டு வைணவத் திருப்பதிகளில் தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் அமைந்த திருக்கோளூர் என்ற தலமும் அடங்கும். இது நவ திருப்பதிகளில் ஒன்றாகவும் மதுரகவியாழ்வாரின் திருவவதாரத் தலமாகவும் திகழும் சிறப்புக்குரியது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க தலத்திற்கு இராமாநுசர் ஒருமுறை எழுந்தருளினார். அவ்வேளையில்; பெண்ணொருவர் மோர் விற்பதற்காக அவ்வூரை விட்டு

வெளியேறினார். இதனைக் கண்ட இராமாநுசர், அப்பெண்ணை நோக்கி, தேடிப் புகும் ஊருக்குள் நாங்கள் வரும்போது நீங்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே என்று வினவினார். அதற்கு அந்தப் பெண், 81 வாக்கியங்களில் பதிலுரைத்தார். இந்நூல் திருக்கோளுர் பெண்பிள்ளை இரகசியம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. வைணவ அடியார்களின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் இந்த நூலில் ஆண்டாளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

'பிஞ்சாய்ப் பழுத்தேனோ ஆண்டாளைப் போலே' (Radhakrishnan, 2017)

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஆண்டாளின் உள்ளம் பிஞ்சாய் (குழந்தைப் பருவத்தில்) இருந்தபோதே அது திருமாலின் மேல் கொண்ட காதலால் கனிந்திருந்தது என்பதை உணரலாம்.

முடிவுரை

ஆண்டாள் நாச்சியாரின் திருமணக் கனவை இலக்கிய நோக்கில் ஓர் உத்தியாகவும் மெய்யியல் பார்வையில் உயிர் (ஜீவாத்மா) - இறைவன் (பரமாத்மா) ஆகியவற்றின் சேர்க்கையாகவும் உளவியலார் நோக்கில் குழந்தைப் பருவத்தில் ஆழமாக ஏற்பட்ட உள்ளதிர்ச்சியின் நினைவாகவும் அமைகிறது. குழந்தைப் பருவத்தில் ஆண்டாள் நாச்சியாரின் அகமனவெளியில் ஆழமாகப் பதிந்த உள்ளத்துக் கிடக்கையானது அவர் பாசுரங்களின் வாயிலாக மறைபொருள் உரைத்தலாக வெளிப்பட்டு நிறைவாக, திருமாலை மணஞ்செய்யும் கனவின் வழி தெளிவு பெற்றுள்ளது.

References

- Balasubramaniam, C. (1995) Thirupavai Vilakam, Pari Nilayam, Chennai, India
- Jagathrakshakan, (1993) Nalayira Divya Prapandham, Alvarkal Aivu Maiyam, Chennai, India
- Kalyanasundara Muthaliyar, (2008) Sri Thayumana Swamigal Thiruppadatirattu, Gnanasambandam Pathippagam, Trichy, India
- Krishnaveniammayar, S. (1959) Villiputhoor Vilaku, Sri Villiputhur Devasthanam Veliyedu, India
- Radhakrishnan, T.V. (2017) Thirukolur Penpillai Rakasiyam, Vanathi Pathippagam, Chennai, India
- Somasundaranar, P.V. (1961) Krunthogai, Kalaga Veliyedu, Chennai, India
- Subbu Reddiar, N. Mukthineri, Pari Nilayam, Chennai, India
- Tamilannal, (2009) Tholkappiyam Moolamum Karuthuraiyum, Meenakshi Puthaga Nilayam, Madurai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License